

Gérard de Villiers

De schat van
Saddam (2)

Zwarte Beertjes
Utrecht

Vanuit zijn raam in hotel Phoenicia keek Malko met enige weemoed naar hotel Saint-Georges, dat dertig jaar geleden de parel onder de hotels in Beiroet was geweest. Nu was het gereduceerd tot een roodachtig skelet met gapende openingen, dat tussen een lege jachthaven en de resten van een driehoekig park met vergeeld gras en enkele kale palmbomen stond. Het Saint-Georges was weinig bespaard gebleven. Tijdens de vijftien jaar durende burgeroorlog was het al vrijwel geheel verwoest. De aanslag op premier Rafic Hariri, een jaar geleden, was de nekslag voor het hotel geweest. De explosieve lading van duizend kilo, die verborgen had gezeten in een Mitsubishi bestelwagen, was pal voor de deur geëxplodeerd en had niet alleen het konvooi van de voormalige minister-president aan stukken gereten, maar ook een pas opgeleverd bijgebouw en het gebouw van de HSBC-bank weggeblazen. De hele omgeving had zware schade opgelopen. Zelfs het Phoenicia, dat toch driehonderd meter verderop lag, had twee maanden de deuren moeten sluiten om de schade te herstellen.

De hele ochtend al stond er een harde wind in Beiroet, die de markiezen van het Saint-Georges hard deed klapperen. Overigens was de eigenaar van het hotel, een gezworen vijand van Rafic Hariri, die alles in het werk had gesteld om de herbouw van het hotel te voorkomen, op het moment van de explosie in het gebouw aanwezig geweest. Dat was hij nooit vergeten. En dat was nog niet alles: een jaar na de aanslag was dat deel van de Minet-el-Hosnstraat nog steeds afgesloten voor alle verkeer en werd het verkeer omgeleid over de smalle Ibn-Sinastraat, die pal langs het Phoenicia liep. Uiteindelijk zou de straat wel weer worden opengesteld en zou hij als eerbetoon tot Rafic-Hariristraat worden omgedoopt. Dit tot groot ongenoegen van de eigenaar van het Saint-Georges.

Het Saint-Georges was overigens niet het bekendste gebouw

dat tijdens de zware gevechten tussen de verschillende milities was verwoest. Beiroet stond er vol mee.

Pal achter het Phoenicia had het Holiday Inn gestaan, waarvan slechts een karkas en de ondergrondse parkeergarage restten. Beiroet stond vol met ‘dode torens’, geesten uit een verdoemd tijdperk, die te midden van nieuwe gebouwen stonden, als om iedereen eraan te herinneren dat het niet altijd een normale stad was geweest.

Weliswaar werden onenigheden niet meer met tanks uitgevochten, maar na een lange periode van rust liet de vroegere nachtmerrie opnieuw haar gezicht zien. Sinds de tragische dood van Rafic Hariri op 4 februari 2005 en na het vertrek van de Syrische troepen uit Libanon, hadden twaalf nooit opgehelderde aanslagen enkele gezworen vijanden van Syrië naar de andere wereld geholpen. Een van de slachtoffers was May Chidiac geweest, een presentatrice van de televisie van het Libanese leger. Ze had het weliswaar overleefd, maar was vreselijk verminkt geraakt.

In Beiroet was niemand zijn leven zeker. De directeur van het Phoenicia hotel was trouwens bezig drie enorme, wegklapbare, stalen blokken voor de hoofdingang van het hotel te installeren, om eventuele kwaadwilligen op afstand te houden. Duidelijk een blijk van zijn onwankelbare vertrouwen in de toekomst...

Alle auto's die voor de blokken stonden te wachten, werden door een sluis geleid waarin ze op explosieven werden doorzocht.

Toch lieten de bewoners van Beiroet zich hierdoor niet uit het veld slaan. Tot de volgende ramp genoten ze ten volle van het leven. De vrouwen zagen er prachtig en verleidelijk uit, de mannen werkten hard en de talloze restaurants – elke week werd er wel een nieuw geopend – zaten elke avond vol.

Zonder het te weten, leefden de Libanezen volgens het adagium: *carpe diem*. Pluk de dag.

De telefoon achter Malko's rug rukte hem uit zijn overpeinzingen.

‘Er wacht beneden iemand op u,’ zei de zangerige stem van een van de receptionistes.

Malko liep snel naar de lift. Hij wilde gauw het districtshoofd van de CIA ontmoeten. Vanuit het Witte Huis was hem alle hulp beloofd die hij nodig had voor zijn onderzoek naar de schat van Saddam Hoessein.

Een zwarte Mercedes met een diplomatiek nummerbord, nauwelijks minder gepantserd dan een Abrams-tank, stond voor het hotel geparkeerd – wat op zichzelf al uitzonderlijk was – en werd bewaakt door een meute veiligheidsagenten met oortjes in, die om de auto heen zwermden alsof ze wilden voorkomen dat hij zou wegrijden.

Hoewel elke auto op explosieven werd onderzocht, mocht niemand langer dan enkele minuten blijven staan. Maar Libanon was dan ook een paradijs voor bomauto’s...

Een jongeman met kort haar, die naast de Mercedes stond, groette Malko vol ontzag. ‘Meneer Linge?’

‘Ja.’

‘Mag ik uw paspoort zien?’

Toen de formaliteiten achter de rug waren, opende hij het achterportier. Nadat Malko had plaatsgenomen, sloeg het met een klap als een kluisdeur dicht. De jonge Amerikaan, die achter het stuur was gestapt, draaide zich naar Malko om. ‘We gaan naar de ambassade, meneer. Dat duurt ongeveer een halfuur.’

Vroeger, lang geleden, had de Amerikaanse ambassade aan een plein midden in de stad gelegen, in West-Beiroet, in het hart van de wijk Ain-Mréissié. Maar op 8 april 1982 was een zelfmoordenaar achter het stuur van een vrachtwagen vol met explosieven het bordes opgereden, waarna er een explosie volgde die alle negen verdiepingen van het gebouw had verwoest. De fine fleur van de CIA-agenten in het Midden-Oosten, die bijeen waren op een vergadering in het gebouw, was daarbij omgekomen.

Sindsdien hadden de Amerikanen een privécomplex dat ongeveer twintig kilometer ten oosten van het centrum lag, op

de heuvel Akwar, tot een waar fort gemaakt. Het lag vlak bij zee en was gemakkelijk per helikopter bereikbaar. Behalve dienstgebouwen omvatte het complex woningen voor de diplomaten. Draconische veiligheidsmaatregelen beschermden het geheel: ramen met pantserglas en stalen kabels boven op de daken om eventuele projectielen tegen te houden. Het hele terrein van vier hectare wemelde van de elektronische bewakingssystemen en camera's. Nog geen muis zou er onopgemerkt blijven. Zelfs het helikopterplatform werd aan het zicht onttrokken door aan hekken opgehangen, groene doeken. Een bataljon mariniers, dat regelmatig werd afgelost, bewaakte het complex.

Sinds de onenigheid over het Iraanse, nucleaire programma was de waanzin nog erger geworden. De Libanese sjjiitische Hezbollah, die verantwoordelijk was voor de aanslag in 1982 en een onvoorwaardelijke bondgenoot van Iran was, was in Beiroet sterk vertegenwoordigd.

Malko keek naar de voorbijglijdende, moderne gebouwen die langs de Tripolisnelweg lagen. Ze waren als paddenstoelen uit de grond geschoten en stonden kriskras door elkaar. De hele kust was volgebouwd. Het ene gebouw was nog lelijker dan het andere en vaak bestond het uit weinig meer dan een grauwe kubus. Gedurende het vijftien jaar durende conflict was Beiroet naar het oosten uitgedijd. Vooral vanwege de christenen die de gevechten in het centrum waren ontvlucht. Nu lag er een ononderbroken lint van bebouwing tot aan Jounieh.

Terwijl Malko een olietanker nastarde die de haven van Beiroet verliet, verbaasde hij zich er in gedachten over waartoe een eenvoudig telefoonnummer had geleid. Het nummer van een mobiele telefoon, gekrabbeld op een Libanese krant die van Ibrahim Haddad was geweest, de moordenaar die naar Londen was gestuurd om Houssa Al-Dhofar al-Walid te vermoorden. Deze vrouw had Malko geholpen na drie jaar eindelijk het bedrog te onthullen dat de partijleden van Saddam Hoessein hadden gebruikt om hun transport te verdoezelen van een miljard dollar aan bankbiljetten, die in de

centrale bank van Irak opgeslagen hadden gelegen.

Drie jaar eerder, in 2003, hadden de leden van de Ba'ahtpartij er alles aan gedaan om de verhalen over de schat die op verschillende plaatsen in de Iraakse woestijn begraven zou liggen, geloofwaardig te maken. Na een langdurig, bloedig onderzoek, dat zich had uitgestrekt van Moldavië tot Londen, met tussenstappen in Genève en Roemenië, had Malko eindelijk ontdekt dat er in de ijzeren kisten die in de woestijn in West-Irak begraven lagen, slechts waardeloze biljetten van honderd dinar met de afbeelding van Saddam Hoessein zaten.

Nu moest hij erachter zien te komen waar de echte schat was: een miljard dollar in biljetten van honderd.

Alle sporen leken nu naar Libanon te leiden. Om te beginnen was de 600.000 dollar voor de aankoop in Moldavië van raketten voor Irak uit dit land afkomstig. Aan de nummers van de bankbiljetten was te zien dat dit geld deel had uitgemaakt van het geld dat uit de centrale bank was verdwenen. Bovendien kwamen de moordenaars die alle sporen naar de schat hadden moeten uitwissen, uit Libanon. Malko had slechts één vage aanwijzing, een spoor dat hij heel behoedzaam zou moeten volgen. In een stad als Beiroet kon de kleinste fout al fataal zijn. Elke onenigheid werd met bomauto's beslecht. De twee voormalige presidenten van Libanon, Béchir Gemayel en René Mawad, evenals de voormalige minister-president Rafic Hariri, konden daarover meepraten.

De Mercedes sloeg rechts af een weg naar een heuvel in: ze waren er bijna. Honderd meter verderop moesten ze stoppen bij de eerste barrière die de Amerikaanse ambassade moest beschermen: zandzakken, mitrailleurs en twee lichte pantserwagens.

De jonge agent van de CIA reed stapvoets tot aan de slagboom en moest vervolgens zijn kofferbak en motorkap openen. Twee controleposten later bereikten ze eindelijk het binnen de ambassade gelegen parkeerterrein, dat voor de entree lag. Een grote, zeer elegante neger kwam hen begroeten.

‘Is Robert Baker nog steeds de cos?’ vroeg Malko meteen. De man glimlachte. ‘Ik ben zijn vervanger. Hij zit nu in Langley bij de anti-terroristeneenheid. Mijn naam is Christopher Stafford en ik ben blij dat u in Beiroet bent.’

Terwijl Malko hem naar binnen volgde, zei hij bij zichzelf dat de Amerikanen hem bleven verbazen. Een neger in Libanon stationeren was alsof je Madonna tot ambassadeur in Kaboel benoemde.

Het kantoor van Christopher Stafford had een fantastisch uitzicht op zee. De Amerikaan bood Malko koffie in een mok aan en ze dronken. Hij zag een dunne, rode envelop liggen waarop in enorme, zwarte letters het telefoonnummer stond dat op de krant *Al Nahar* van de moordenaar van Al-Dhofar al-Walid was gevonden. Kennelijk had de CIA het spoor al verder gevolgd.

‘Ik geloof dat dit niet uw eerste bezoek aan Libanon is?’ vroeg de Amerikaan.

Malko glimlachte. ‘Niet echt. Maar ik heb de indruk dat er veel is veranderd. De Syriërs zijn er ook niet meer.’

Het districtshoofd van de CIA grinnikte spottend en verbeterde hem: ‘Het Syrische léger is vertrokken, maar niet de Syriërs en hun bondgenoten. Sinds hun vertrek zijn er trouwens al twaalf aanslagen met bomauto’s op anti-Syrische tegenstanders uitgevoerd. En ze zijn allemaal geslaagd. En zoals altijd hebben de Libanezen niemand aangehouden. Ik heb alles over uw zaak gelezen, de schat van Saddam Hoessein. Ik kan u één ding zeggen: als hij naar Libanon is gebracht, zult u uiterst voorzichtig te werk moeten gaan. Zo’n belangrijke zaak kan niet zonder de bescherming van de Syrische geheime dienst zijn uitgevoerd. In 2003 zaten ze hier nog stevig in het zadel. Van een miljard dollar kunnen een heleboel mensen meeprofiteren. Dus als u gaat proberen uit te zoeken waar dat geld is, zullen ze zich fel verdedigen. En ze gaan niet zachtzinnig te werk.’

‘Hebben ze nog steeds zoveel steunpunten hier?’ vroeg Malko toch enigszins verbaasd.

Het districtshoofd boog naar voren. ‘Al dertig jaar gaan zij over alle aanbevelingen binnen de geheime diensten: de militaire inlichtingendienst, de algemene inlichtingendienst, de binnenlandse veiligheidsdienst en de presidentiële garde.’

‘Hun leiders zitten sinds de kwestie-Hariri in de gevangenis,’ merkte Malko op.

‘Dat klopt,’ beaamde Christopher Stafford. ‘Hun leiders. Maar niet alle officieren en onderofficieren die door de Syriërs zijn aangesteld. Sommigen van hen zijn natuurlijk overgelopen, maar niet iedereen. Ik heb goed in de gaten gehouden wat er na de laatste aanslagen is gebeurd. De FBI heeft Libanon stapels met technische informatie gegeven, maar daar is niets mee gedaan. Eigenlijk bevinden er zich slechts enkele anti-Syrische “eilandjes” in de inlichtingendiensten, die weinig in te brengen hebben.’

Hij zuchtte en vervolgde: ‘En dan zijn er ook de Palestijnen nog. Die zitten overal: in het zuiden, in Tyr, twintig kilometer van Beiroet, in Naamé, in de Bekaa, in Bordj Brajnieh. Ze hebben allemaal één ding gemeen: ze haten de Libanezen. Bovendien zijn velen van hen lid van de PFLP, het Popular Front for the Liberation of Palestine, van Ahmed Djibril, die in Damascus zit en naar de pijpen van de Syriërs danst. Deze Palestijnen hebben kampen die als versterkte bolwerken fungeren, waar niemand binnenkomt en ze doen precies wat de Syriërs zeggen. We denken dat zij verantwoordelijk zijn voor een groot deel van de aanslagen die zijn gepleegd sinds de Syriërs zijn vertrokken.’

‘Dat “denkt” u?’ vroeg Malko kort.

‘We hebben concrete aanwijzingen. Mijn voorganger, Robert Baker, heeft een Palestijnse bron gerekruteerd. Een jongeman die in Bordj Brajnieh woont. We betalen de studie van zijn broer op Columbia University. Door hem weten we dat de aanslag op Gibran Twani, de anti-Syrische journalist die eind 2005 is vermoord, in opdracht van Damascus is uitgevoerd. En dat is nog niet alles: de Syriërs hebben overal contactpersonen. De Libanezen hebben een bagage-afhandelaar

op het vliegveld gearresteerd die voor vijftig dollar per maand allerlei hand-en-spandiensten voor hen verrichtte. Bovendien is er ook nog de Hezbollah, die volledig pro-Syrisch is. Maar die is heel voorzichtig. En dan heb ik het nog niet over de honderden informanten van de Syrische inlichtingendiensten, die nog steeds actief zijn: notenverkopers, garagehouders, parkeerwachten enzovoort. Ze hebben overal spionnen.'

'Dat klinkt weinig bemoedigend,' zei Malko.

Christopher Stafford nam een slok koffie en zei gelaten: 'Het is minder gevaarlijk dan Bagdad.'

'Alles is relatief.'

Malko wees naar de rode envelop. 'Hebt u iets interessants gevonden over dat telefoonnummer?'

'Ja. Ik heb drie dingen gedaan. Om te beginnen heb ik de NSA het nummer laten af luisteren, verder heb ik onze lokale diensten ingeschakeld en ten slotte heb ik de medewerking gekregen van de Libanese mobiele-telefoonaanbieders MC Touch en Alpha. Zonder hen kom je geen stap verder. Ik zit dus niet helemaal met lege handen.'

'Weet u van wie het nummer is?'

Christopher Stafford glimlachte. 'Nog niet, maar ik heb iets interessants ontdekt. Toen een van de Iraakse wapenkopers in Moldavië gewond was geraakt, hebben zijn vrienden vanuit Cyprus een privévliegtuig gestuurd om hem op te halen. De opdracht tot deze chartervlucht kwam vanuit Beiroet, van een man die Ryad wordt genoemd. We weten nog niet wie hij is, maar we hebben zijn telefoonnummer. En dat is hetzelfde als het nummer dat Ibrahim Haddad op de krant *Al Nahar* heeft geschreven.'

'Interessant,' gaf Malko toe. 'Dat bevestigt dat al die mensen voor dezelfde organisatie werken. Is dat alles?'

'Nee,' antwoordde Christopher Stafford. 'Ik denk dat ik een spoor heb gevonden, maar de kans is groot dat u met granaten zult worden bestookt, als u dat volgt.'

Christopher Stafford stopte om de telefoon op te nemen. Daarna kwam hij terug naar Malko en haalde een stukje papier uit zijn zak. ‘Kijk, het nummer 03569345 is van een prepaidkaart. Hij is op 15 maart dit jaar in gebruik genomen.’

Malko sloeg snel aan het rekenen. ‘Dus twee weken voor de datum van de krant waarop we het hebben gevonden.’

‘Inderdaad,’ beaamde de Amerikaan. ‘De dag voordat het is gebruikt om het chartervliegtuig uit Cyprus te regelen. De kaart is gekocht in een winkel van de Power Group Company, in West-Beiroet, in de wijk Zarif. De koper noemde zich Tarek Ismat. Van MC Touch heb ik een lijst gekregen van de telefoonnummers die met dit nummer zijn gebeld. Er is ongeveer vijftig keer mee gebeld.’

‘Stond er iets bijzonders bij?’ vroeg Malko.

Het gezicht van de Amerikaan betrok. ‘Sommige ervan zijn nummers van Syrische mobiele telefoons waarvan we niet weten van wie ze zijn. Er zit een internationaal gesprek naar Engeland bij, met een ander mobiel nummer, dat ook uit Syrië afkomstig is. Eigenaar onbekend. Verder staan er allerlei nummers uit Beiroet op de lijst, die we nog bestuderen.’

‘Niets wat op Irak duidt?’

De Amerikaan bekeek de lijst. ‘Ja. Drie gesprekken met ene Ghassan Tufayli. Een zeer rijke, Libanese zakenman die altijd veel zaken heeft gedaan met Irak. Tijdens Saddam Hoessein, maar ook daarna.’

‘Dat is weinig bemoedigend,’ verzuchtte Malko. ‘Hebt u geen banden met Syrische geheime diensten gevonden?’

‘De eigenaar van de winkel van de Power Group Company, waar die kaart is gekocht, staat bekend om zijn banden met de Syrische Moekhabarat. Hij had veel contact met Rostom Ghazaleh, de vroegere Syrische “proconsul” voor Libanon.’

‘Is hij in Beiroet?’

‘Ja, natuurlijk. Maar verwacht niet dat u iets uit hem los zult krijgen. Hij staat aan de andere kant.’

‘Dan is er Tarek Ismat nog, die de kaart heeft gekocht,’ concludeerde Malko. ‘Wat weet u over hem?’

Christopher Stafford glimlachte spottend. ‘Niets, want Tarek Ismat bestaat niet.’

De Amerikaan zag hoe verbaasd Malko reageerde en legde snel uit: ‘In dit onderzoek ben ik geholpen door generaal Ashraf Rifi, die nu aan het hoofd staat van de Binnenlandse Veiligheidsdienst en de politie. Hij heeft die post gekregen nadat zijn voorganger, generaal Ali Al-Hajj, is gearresteerd wegens vermeende betrokkenheid bij de moord op Rafic Hariri. Hij is trouwens niet de enige die uit zijn ambt is gezet. Verscheidene Libanese geheime diensten hebben een nieuwe leiding gekregen. Generaal Raymond Azar, hoofd van de militaire veiligheidsdienst, Jamil Sayyed, hoofd van de nationale veiligheidsdienst en generaal Mustapha Hamdan, hoofd van de presidentiële garde, zijn eveneens achter de tralies verdwenen.’

Er viel een korte stilte. Kortom: alle hoge leiders van de Libanese veiligheidsdiensten waren betrokken geweest bij de moord op Rafic Hariri.

Christopher Stafford vervolgde: ‘Ashraf Rifi is een van de weinigen die ik vertrouw, want hij is door Hariri aangesteld en hij is anti-Syrisch. Hij is degene die de identiteit van Tarek Ismat is nagegaan. Het nummer van het identiteitsbewijs dat hij heeft gegeven, klopt niet.’

Dat was allemaal weinig bemoedigend. Malko voelde zich al teleurgesteld voordat zijn onderzoek goed en wel was begonnen. ‘Daar hebben we dus niets aan,’ concludeerde hij.

‘Nee,’ antwoordde de Amerikaan. ‘Maar het nummer is nog in gebruik en dankzij de medewerking van MC Touch heb ik iets interessants ontdekt. Door na te gaan welke zenders die telefoon heeft gebruikt, konden ze het spoor van de gebruiker volgen.’

‘En hebt u zo die Tarek Ismat gevonden?’

Christopher Stafford glimlachte. ‘Ik moet eigenlijk zeggen: gebruikster. Het nummer wordt door een vrouw gebruikt, ene Amal Murad, verkoopster in een winkel in de winkelgalerij van hotel Movenpick, aan de Corniche, waar ze horloges en dure telefoons verkopen.’

‘Hoe bent u dat te weten gekomen?’ vroeg Malko verbaasd. Het districtshoofd glimlachte geheimzinnig. ‘Voor een paar honderd dollar heeft mijn contact bij MC Touch het verder uitgezocht. Hij ontdekte dat de telefoon overdag steeds dezelfde zender gebruikte. Ze kunnen een gebruiker op tien meter nauwkeurig lokaliseren. Toen ik wist waar werd gebeld, heb ik er een *case officer* heen gestuurd. Hij ontdekte dat er vanuit die winkel werd gebeld. En op het moment dat sommige van die telefoongesprekken plaatsvonden, was er maar één persoon in de winkel. Om er helemaal zeker van te zijn, is mijn man de winkel binnengegaan, terwijl iemand anders het nummer belde. De verkoopster nam op. Toen konden we haar identificeren. Daarbij was generaal Rifi ons zeer behulpzaam.’

‘Waar vandaan hebt u gebeld?’

‘We hebben een anonieme mobiele telefoon gebruikt.’

‘Wat bent u over die vrouw te weten gekomen?’

‘Eerlijk gezegd, niet veel. Amal Murad is een soenniet van redelijk goede afkomst. Ze deelt in Hamra, aan de Baalbekstraat, een appartement met een vriendin, ze rijdt in een Hyundai en ze is ongetrouwd. Generaal Rifi heeft geen enkel dossier over haar kunnen vinden. Ze is een Libanese vrouw zonder enige achtergrond.’

‘En toch belt ze via een uiterst verdacht nummer,’ zei Malko.

‘Een nummer dat in verband staat met een Iraaks netwerk dat de schat van Saddam Hoessein verborgen houdt.’

‘Misschien is ze een vriendin van die man in Londen,’ vervolgde de Amerikaan. ‘En weet ze niets van zijn activiteiten.’

‘Het is ook het nummer dat door Ryad is gebruikt, de man die

een vliegtuig heeft gecharterd om een Iraakse wapenkoopman in Moldavië op te halen... Ik probeer dat spoor verder te volgen,' zei Malko.

Christopher Stafford keek hem bezorgd aan. 'Wees heel voorzichtig. Ik heb een heleboel mensen gesproken om aan deze informatie te komen. Ik weet niet of daar Syrische agenten tussen zaten. Dit is een foto van ons doelwit.'

Hij gaf Malko een foto van een heel mooie vrouw met een driehoekig gevormd gezicht, opvallend blauwe ogen en een uitdagende blik.

'Ik zal voorzichtig zijn. Is onze vriend Rajjik Mahtoub er trouwens nog?'

'Ik zie dat u Beiroet goed kent,' zei de Amerikaan met een begripvolle glimlach. 'Ja, en hij is te vertrouwen. Op hem kunt u rekenen. Wat kan ik verder nog voor u doen?'

Malko dacht snel na. 'Blijf dat nummer in de gaten houden. Hou bij waar het toestel heen gaat, met wie wordt gebeld en door wie het wordt gebeld.'

'Ja. MC Touch zal me graag willen helpen. Het kost alleen wel wat geld.'

Malko stond op en stelde een laatste vraag. 'Hebt u, sinds u hier bent, nooit iets gehoord over een geldoverdracht vanuit Irak van een miljard dollar?'

De Amerikaan schudde zijn hoofd. 'Nee, maar ik ben hier nog maar anderhalf jaar.'

'Dank u wel. Kan iemand mij misschien naar Rajjik Mahtoub brengen?'

'Graag. Doe hem de groeten namens mij.'

'Meneer Malko!' Rajjik Mahtoub sprong achter het bureau van zijn kantoortje in het doodlopende zijstraatje van de Romestraat vandaan en omhelsde hem alsof hij zijn tweelingbroer had teruggevonden. Toen nam hij hem mee naar de achterkamer en zette koffie.

'Middelsterk?' vroeg hij met een brede glimlach.

De reus met de bolle ogen was nog altijd even vriendelijk en

meegaand. Vroeger, toen het er nog heet aan toe ging in Beiroet, had hij de CIA vaak geholpen en hij onderhield nog steeds nauwe banden met het kantoor, alles onder de dekmantel van een autoverhuurbedrijf. Nadat ze koffie hadden gedronken, vroeg hij: ‘Wat hebt u nodig, meneer Malko?’

‘Voorlopig alleen een auto.’

‘Is dat alles?’ reageerde de Libanees enigszins teleurgesteld.

‘Het is nu veilig in Beiroet,’ zei Malko glimlachend.

Rajjik Mahtoub hief met een spijtige glimlach zijn ogen ten hemel. ‘Het is er nu nog gevaarlijker dan vroeger. Niemand is nog voorzichtig. Laten we, *inch Allah*, hopen dat er niets met u gebeurt. Waar bent u nu naar op zoek?’

‘Een man die niet bestaat,’ legde Malko uit. ‘Het is niet gevaarlijk.’

‘Dat ligt er maar aan.’

Plotseling beseftte Malko dat het gesprek met Christopher Stafford heel leerzaam was geweest. Als de miljard dollar van Saddam Hoessein zich in Libanon bevond, of er was geweest, moesten de Syriërs ervan af hebben geweten. Hun geheime netwerk bestond nog steeds en ze zouden alles op alles zetten om zijn onderzoek dwars te zitten.

Hij wilde de autoverhuurder om een wapen vragen, maar hij bedacht zich. In Beiroet werden moorden altijd met bomauto’s gepleegd en de lading was afhankelijk van het belang van het doelwit. Rafic Hariri, die Syrië had uitgedaagd, was een ton TNT waard geweest, terwijl aan een eenvoudige journalist slechts vijfhonderd gram werd besteed.

Malko bad in stilte dat er niet al in een obscuur, Palestijns kantoorje van de Hezbollah aan zijn eliminatie werd gewerkt.

Syriërs waren behoedzame en gewelddadige mensen, een kruising tussen een adder en een ratelslang, zeiden ze in Libanon. Ze zouden toeslaan voordat Malko zijn doel te dicht zou naderen.

Nadat Malko een kleine Kia met Libanees nummerbord, die minder opviel dan een Mercedes, had opgehaald, was hij langs

het Phoenicia gereden om zijn strijdplan voor te bereiden. Hij bladerde zijn agenda door en zocht tussen de namen van de mensen die hij drie jaar geleden had ontmoet, of er iemand bij zat die hem nu zou kunnen helpen. Om te beginnen was er natuurlijk Perla Karam, de weduwe van de man die was vermoord omdat hij Israël had geholpen. Ze was een prachtige, mysterieuze blondine en gek op mannen, geld en macht. Hij pakte zijn telefoon en belde haar, maar hij kreeg haar voice-mail en liet een bericht achter.

Toen dacht hij aan de Libanese vrouw aan wie hij was voorgesteld door Robert Baker, het vroegere districtshoofd van de CIA: Laila Nahas, een spectaculaire, roodharige journaliste die heel Beiroet kende en het bed had gedeeld met, onder anderen, Raymond Azar, het hoofd van de Libanese militaire veiligheidsdienst, die nu in de gevangenis van Roumek zat vanwege zijn veronderstelde medewerking aan de moord op Rafic Hariri. Malko belde haar.

En ja, ze nam op! Opnieuw verraste ze Malko door zich nog te herinneren wie hij was en dat ze samen met het toenmalige districtshoofd van de CIA hadden geluncht in café Oriënt.

‘Je hebt nooit meer teruggebeld,’ zei ze vol verwijt tegen Malko. ‘Je had zeker afspraken met andere vrouwen! Ik weet dat je mijn vriendin Perla Karam het hof hebt gemaakt...’

‘Ik heb alleen haar hand gekust,’ verzekerde Malko haar.

De journaliste lachte schor, maar uitdagend. ‘Leugenaar! Ze vertelde dat ze aan je ogen zag dat je met haar naar bed wilde. Maar goed, ben je terug in Beiroet?’

‘Ja, ik zou ergens af willen spreken. Kunnen we vanavond samen gaan eten?’

Laila Nahas zuchtte spijtig. ‘Helaas niet. Ik heb een soiree in de Grey. Ken je dat?’

‘Nee. Wat is dat?’

‘Een gezellige pianobar. Ik heb er afgesproken met een zangeres en haar vrienden. Je zou ook kunnen komen.’

‘Uitstekend.’

‘Vraag aan de conciërge van het Phoenicia om het adres en

kom om een uur of elf. Dan zijn we klaar met eten. Er komen ook heel mooie vrouwen naar de bar...'

'Ik kom voor jóú,' verzekerde hij haar nog snel, voordat ze ophing.

De vrouw die heel Beiroet kende, kon hem misschien helpen het spoor naar de schat van Saddam terug te vinden.

Er waren inderdaad heel mooie vrouwen. De Grey, aan het begin van de Libanonstraat, in Asharafieh, was een bar met gedempte verlichting. De muren hingen vol met erotische schilderijen. Een zangeres met een uitdagend décolleté deed haar best bij een piano. Het was er druk en lawaaiig, en er hing een vrolijke sfeer. Malko zag Laila Nahas achterin op een bankje zitten. Ze had hem ook gezien en stond op, druk met haar armen zwaaiend. 'Malko!'

Ze zat er te midden van een dozijn mannen en vrouwen. Maar de laatsten zagen er stuk voor stuk minder aantrekkelijk uit dan zij. Toen ze Malko zagen, bekeken ze hem zoals een kat een vette muis bekijkt. Laila Nahas, die duidelijk aangeschoten was, maakte plaats voor hem op het bankje en omhelsde hem innig, waarbij ze haar grote borsten, die alle vrijheid kregen in een diep décolleté, tegen hem aan drukte.

Ze was fel opgemaakt en bedekt met armbanden, kettingen en ringen. Terwijl ze een fles Taittinger uit een ijssemmer haalde, stelde ze Malko aan de groep voor. De zangeres zette een ritmisch nummer in en iedereen begon in zijn handen te klappen en mee te wiegen. Tien minuten later klom Laila Nahas op de tafel en deed een uitdagende buikdans, aangemoedigd door kreten en klappen in de zaal. Tot ze zich uitgeput op het bankje liet zakken, vrijwel in Malko's armen.

Er werd een nieuwe magnum Taittinger Comtes de Champagne gebracht en het feest ging verder. Laila, die nu enigszins tot rust was gekomen, keek Malko aan. In haar donkere ogen fonkelde een uitdagende gloed. 'Je bent een prachtige man,' zei ze plotseling. 'Het was dom van mijn vriendin Perla dat ze niet met je naar bed is gegaan.'

‘Ik begrijp ook niet waarom ze niet wilde.’

De journaliste barstte in lachen uit en drukte een warme mond tegen zijn oor. ‘Ze had zichzelf die avond regels gesteld. Die idioot. Als ik haar was geweest, had ik me door je laten pakken...’

Toen enkele stelletjes rondom de piano begonnen te dansen, stond ze op en trok Malko overeind. ‘Laten we gaan dansen.’ Het lukte hun een piepklein hoekje achter de piano te bemachtigen. Maar Laila had niet veel ruimte nodig. Met haar armen om zijn nek geslagen, wreef ze zich uit alle macht tegen Malko aan. Praten was niet nodig. Toen ze opkeek, zag Malko in vurige letters NEUK ME op haar voorhoofd geschreven staan. Toen de muziek stopte, was ze bijna in staat zich op de piano te laten nemen.

Toen ze weer op het bankje zaten, leek Laila enigszins te zijn ontuchtterd. Ze keek Malko aan en vroeg: ‘Waarom ben je in Beiroet?’

‘Dat is een ingewikkeld verhaal,’ zei hij. ‘Wat vind je van Irak?’

Laila’s gezicht betrok. ‘Dat zijn wilden. Waarom?’

‘Ik zoek iemand die me meer over de Iraakse manier van zaken doen kan vertellen.’

‘Ik weet wel iemand,’ zei ze, toen ze even had nagedacht. ‘Een goede vriend. Als je je gedraagt, zal ik je aan hem voorstellen.’

Ze slaakte een diepe zucht vol verwijt. ‘Als ik nog terugdenk aan de vorige keer... Je hebt nooit meer gebeld.’ Ze boog zich naar Malko toe, legde een hand op zijn dij en fluisterde glimlachend: ‘Schoft.’

Ze was stomdronken.

Twee uur ’s nachts. De Grey liep langzaam leeg. Het was fris buiten. Laila wierp een zwarte sjaal over haar schouders, pakte Malko’s arm en trok hem mee naar een enorme Mercedes. ‘Mijn vriend Ryad brengt ons naar huis.’

‘Ik ben met de auto,’ zei Malko.

Ze keek hem vol bewondering aan. ‘Ah, je rijdt zelf? Weet je wat ze zeggen? In Beiroet zijn alleen goede chauffeurs. Alle slechte zijn dood. Laten we gaan. Vind je het vervelend om me naar huis te brengen?’

Als hij ‘ja’ zou zeggen, zou ze hem beslist zijn ogen uitkrabben. Bovendien had hij twee uitstekende redenen om het te doen. Het vooruitzicht op een nuttig contact en dat van een prachtige vrouw die zich aan hem aanbood. Laila stapte in de kleine Kia, waarbij haar japon tot heel hoog op haar dijen omhoog schoof, wat haar niet leek te deren. Ze liet Malko de snelweg naar Tripoli nemen, tot ze hem na enkele kilometers een heuvel op liet rijden en ze even later voor een modern gebouw stopten.

‘Je hebt wel iets te drinken verdiend,’ zei ze poeslief.

Het zou vast niet bij drinken blijven. Zodra ze in de lift stonden, deed ze wat ze duidelijk al de hele avond van plan was geweest... Toen ze op de knop van de achtste verdieping had gedrukt, perste ze zich tegen Malko aan en drong met haar tong diep in zijn mond.

Toen ze in haar flat waren, liep ze niet naar de bar, maar naar haar slaapkamer, van waaruit ze een prachtig uitzicht op zee had. Zonder de gordijnen te sluiten, duwde ze Malko lachend het bed op en ging schrijlings op zijn benen zitten. Toen ze vooroverboog om hem opnieuw te kussen, sprongen haar borsten, met grote, donkere tepels, uit haar diepe decolleté.

Terwijl hij haar streelde, begon Laila aan zijn broekriem te trekken. Snel viel ze aan en klemde haar mond om zijn penis. Enigszins versuft door de Taittinger, sloot Malko zijn ogen en liet haar begaan. Zo’n manier om bevredigd te worden liet hij zich niet ontgaan.

Om het nog fijner te maken, boog Laila zich verder naar voren en klemde zijn penis tussen haar volle borsten. Afwisselend liet ze hem tussen haar lippen glijden en tussen haar borsten. Hun ademhaling was het enige geluid in de flat.

Toen keek ze hijgend op en zei: ‘Ik wil dat je me neemt.’

Helaas liet ze hem eerst opnieuw tussen haar lippen glijden,

waarop Malko zich niet langer kon inhouden en in één keer, schokkend klaarkwam.

Hij slaakte een rauwe kreet, terwijl Laila hem diep in haar keel stak. Ze wist precies wat ze moest doen.

Toen ze weer schrijlings op hem zat, zei ze: ‘Drie jaar geleden, tijdens die ene lunch, kon je je ogen niet van mijn borsten afhouden.’

Malko was bijna buiten westen. Het was laat en na zijn heftige orgasme en de Taittinger verlangde hij naar zijn bed. Onopvallend keek hij op zijn Breitling: drie uur 's nachts. ‘Je vertelde toen ook over een vriend die in Irak gespecialiseerd was.’

Lachend kneep Laila in zijn penis. ‘Ja, dat klopt. Hij heet Wissam El-Hachem en hij werkt voor het tijdschrift *Handel in het Oosten*. Hij heeft veel tijd in Irak gestoken. Als iemand iets over dat land weet, is hij het wel. Ik zal hem bellen.’

‘Nu?’ vroeg Malko vol ongeloof.

‘Ja, hij gaat altijd laat naar bed.’

Ze toetste het nummer al in. Ze kreeg de voicemail en Malko hoorde een heel verhaal in het Arabisch.

‘Hij is in Jemen,’ zei Laila. ‘Volgens het bericht komt hij over een paar dagen terug. Ik zal je zijn mobiele nummer geven, dan kun je hem daarop bellen.’ Ze gaapte. Haar borsten hingen nog steeds uit haar décolleté. ‘Ik hoop dat je nu geen drie jaar wacht om weer bij me langs te komen.’

Terwijl Malko over een verlaten snelweg terug naar het centrum van Beiroet reed, zei hij bij zichzelf dat het nog steeds goed toeven was in Libanon... Hij zou Wissam El-Hachem op een normaal tijdstip in Jemen bellen.

Maar tot de journalist terug was, zou hij zich nu eerst op Amal Murad richten.